Rubin, szafir i szmaragd

Cenne kamienie

> Bardzo się będę radował z Pana, weselić się będzie moja dusza z mojego Boga, gdyż oblókł mnie w szaty zbawienia, przyodział mnie płaszczem sprawiedliwości jak oblubieńca, który wkłada zawój jak kapłan, i jak oblubienicę, która zdobi się we własne klejnoty – Izaj. 61:10.

„Tradycyjna klasyfikacja [kamieni szlachetnych] na Zachodzie, która sięga czasów starożytnych Greków, polega przede wszystkim na rozróżnieniu między kamieniami szlachetnymi i półszlachetnymi. (...) We współczesnym zrozumieniu, kamieniami szlachetnymi są diament, rubin, szafir i szmaragd, zaś wszystkie inne kamienie traktowane są jako półszlachetne. Rozróżnienie to jest nie ma charakteru naukowego i odzwierciedla rzadkość występowania danych kamieni w czasach starożytnych, oraz i ich jakość: wszystkie są przeźroczyste z pięknym kolorem w swej najczystszej, z wyjątkiem bezbarwnych diamentów, oraz są bardzo twarde” – Wikipedia w j. angielskim pod hasłem „kamień szlachetny”.

Chociaż rubiny i szafiry były niezwykle cennymi klejnotami w starożytnym świecie, Job uznał je za mniej pożądane w porównaniu z „nieskończoną” wartością mądrości (Job. 28:16,18). Salomon zauważył, że rubiny są mniej wartościowe niż mądrość i dzielna kobieta (Przyp. 3:15; 8:11; 20:15; 31:10). Oba kamienie składają się z korundu, minerału twardszego niż wszystkie inne kamienie za wyjątkiem diamentu. Zanieczyszczenia nadają korundowi określony kolor. Odmiany czerwone zwane są rubinami, niebieskie (i inne) nazywamy szafirami.

Szmaragdy są czwartym fundamentem muru wielkiego miasta (Obj. 21:19). Szmaragd jest również kolorem związanym z Bożym tronem: „A Ten, który na nim siedział, podobny był z wyglądu do kamienia jaspisowego i karneolowego, a wokoło tronu tęcza, podobna z wyglądu do szmaragdu” (Obj. 4:3). Chociaż tęcze jakie możemy oglądać na naszym niebie zwykle są wielokolorowe, to „tęcza” wokół Bożego tronu widziana przez Jana, miała kolor zielony, roztaczając szmaragdową poświatę.

Prorok Ezechiel wspomina wszystkie trzy kamienie szlachetne jako część „okrycia” które znajdowało się na „księciu Tyru” (Biblijne określenie samego Szatana): „Byłeś w Edenie, ogrodzie Bożym; okryciem twoim były wszelakie drogie kamienie: karneol, topaz i jaspis. chryzolit, beryl i onyks, szafir, rubin i szmaragd; ze złota zrobione były twoje bębenki, a twoje ozdoby zrobiono w dniu, gdy zostałeś stworzony” (Ezech. 28:13). Tłumacze nie są zgodni co do tego, jakie konkretnie kamienie szlachetne ukryte są pod niektórymi hebrajskimi słowami. Dla przykładu, tłumaczenie New American Standard wylicza takie kamienie szlachetne: rubin, topaz, diament (nie szmaragd), a kończy na lapis lazuli (nie szafir), turkusie i szmaragdzie (nie berylu, jak w innych przekładach).

Napierśnik arcykapłana

Napierśnik noszony przez arcykapłanów był piękny. Dwanaście różnych kamieni szlachetnych osadzonych w złocie, w czterech rzędach i trzech kolumnach. Przód i tył napierśnika przedstawiał Zakon w jego podwójnym znaczeniu: litera i duch prawa. Przednia strona napierśnika z osadzonymi klejnotami przedstawiała ducha Zakonu, zaś szlachetne kamienie wskazywał na prawdziwe klejnoty Boże: „małe stadko”. Na każdym kamieniu wyryta była nazwa plemienia izraelskiego. Wskazuje to na szczególny zarys charakteru, jaki ma cechować świętych. Dzięki łasce Bożej, pozaobrazowe klejnoty mają udoskonalony, sprawiedliwy charakter. Oto rozkład kamieni szlachetnych. Na samym początku rubin w kolumnie 1 i rzędzie 1, a dalej kolejne kamienie, idąc od lewej prawej do lewej (jak Hebrajskie pismo), od góry do dołu: „topaz i szmaragd; drugi rząd to karbunkuł, szafir i beryl, trzeci rząd to opal, agat i ametyst. Czwarty rząd to chryzolit, onyks i jaspis” (2 Moj. 28:17-20).

Rubin

Pierwszym kamieniem jest „odem” (Strong #124), hebrajskie słowo związane ze słowem „Adam” (Strong #119). „Odem” tłumaczone jest jako „sardyjusz” w Biblii Gdańskiej a jako „rubin” w innych przekładach. Sardyjusz znany był również jako karneol, odmiana kwarcu w kolorze ciała (carne), z czerwonym połyskiem podobnym do rubinu. Teksty starogreckie mówią o sardionie, porównując go do karneolu o głębokim, pomarańczowo-czerwonym kolorze, jaki można było spotkać w okolicach Sardes, stolicy starożytnej Lydii. Opis 1 Moj. wskazuje, że Bóg nazwał pierwszego człowieka „Adam” być może w nawiązaniu do czerwonawej ziemi, z której został ukształtowany. Większość źródeł wskazuje, że pierwszy kamień („odem”) był czerwony. Niektórzy wskazują, że właściwie to był rubin (por. komentarz Bahye ben Asher ibn Halawa, opublikowany po raz pierwszy w roku 1492, oraz Me’am

Lo’ez, Rabbi Yaakov Culi, 1730, popularny komentarz do Tanah). Stwierdzenie to jest uzasadniane w ten sposób, że ponieważ rubin ma znaczną wartość, to nie mógłby się znajdować w napierśniku na żadnym innym miejscu, jak tylko na pierwszym.

Pierwszą rzeczą jaką nasz Ojciec w nas widzi to fakt, że jesteśmy cieleśni, jesteśmy „Adamem”, lecz nie upadłym, ale usprawiedliwionym w Jego oczach. Biblia wskazuje, że życie ciała tkwi w jego czerwonej krwi (3 Moj. 17:11), pokazanej w napierśniku pod postacią czerwonego kamienia. Symbol ten mógłby wskazywać nie na krew Adama, lecz na życiodajną krew pojednania przelaną przez naszego Pana, która jest na pierwszym miejscu. Krew Chrystusa jest podstawą naszej relacji z Bogiem. Życie jakie prowadzimy przez tą krew musi kierować całym naszym Chrześcijańskim doświadczeniem.

Trzy kolory były bardzo ważne w przybytku: czerwony, niebieski i purpurowy (jako kolor pochodny czerwonego i niebieskiego). Te trzy barwy przeplatały w każdym elemencie przybytku, we wszystkich materiałach. W najbardziej pozytywnym ujęciu, krew wskazuje na życie, energię i aktywność. Osoba anemiczna nie ma wiele energii lub radości z życia.

Dokładne uporządkowanie plemion, których nazwy wyryte były na każdym kamieniu napierśnika, nie jest pewne. Pisma żydowskie wskazują na kolejność narodzin jako porządek kamieni: (rząd 1, od prawej do lewej) Ruben, Symeon, Lewi; (rząd 2) Juda, Dan, Naftali; (rząd 3) Gad, Aszer, Issachar; (rząd 4) Zebulon, Józef, Benjamin {źródło: Soncino Books of the Bible, 2 Moj 28). Jeżeli jest to prawdą, imię Ruben byłoby wyryte w Rubinie. Inne biblijne wzmianki również wskazują na Rubena. Porządek według matek (1 Moj. 35:23) wymienia Rubena jako pierwszego, jak również kolejność błogosławieństw (1 Moj. 49:3). Jednak rozkład obozu od strony wschodniej wskazuje na pierwszeństwo Judy (4 Moj. 2:3) zaś Ruben przewodzi pokoleniom na południu (werset 10). Również porządek plemion wymieniony w Księdze Objawienia wskazuje na Judę jako pierwszego. Pierwszy Adam utracił swe miejsce przez nieposłuszeństwo, pierworodny Ruben, pokazany w kamieniu o największej wartości, również stracił pierwszeństwo na rzecz Judy.

Szafir

Nasze słowo „szafir” jest próbą wymówienia oryginalnego hebrajskiego słowa „saw-far”. Rubin i szafir to najcenniejsze kamienie w napierśniku. Oba powstają z tlenków glinu, powszechnych w skorupie ziemskiej. Gdyby nie szczególne procesy, jakim zostały poddane w procesie formowania, mogłyby znaleźć zastosowanie tylko jako powszechne dostępne materiały ścierne. Hebrajski źródłosłów (Strong #5608) wskazuje, że już starożytni doceniali ten minerał ze względu na jego wyjątkową trwałość. Na skali twardości minerałów, tylko diament i rubin są twardsze niż szafir. Również klasa kościoła składa się z ziemskich elementów, z dodatkiem jednak szczególnych okoliczności i darów łaski. W wyniku tego, składniki te przekształcane są w szlachetne kamienie o wielkiej twardości i pięknie.

Choć szafir ma kolor jasno niebieski, to w jego najcenniejszych odmianach można dostrzec jasną sześcioramienną gwiazdę, zwaną „gwiazdą szafiru”. Kolor niebieski symbolizuje wierność i był on częścią szat wiernych Żydów: „Mów do synów Izraelskich, a powiedz im, aby sobie poczynili bramy na krajach szat swoich w narodziech swych, a niech przyprawią do bram sznurek hijacyntowy” (4 Moj. 15:38, BG). Kolor ten przedstawia obietnicę, że człowiekowi obiecana jest niezawodna pomoc zaś każdy winien wiernie zachować prawy charakter.

Szafir po raz pierwszy wspomniany jest w kontekście Boga Izraela:

> „I ujrzeli Boga Izraela, a pod jego stopami jakby twór z płyt szafirowych, błękitny jak samo niebo” (2 Moj. 24:10).

Ponieważ „sardyjusz” albo rubin znajdował się w pierwszym rzędzie w napierśnika, związana jest z tym nauka odnośnie Bożego charakteru (pierwszy rząd) oraz tego, co Go najbliżej otacza (drugi rząd). Analiza układu napierśnika prowadzi do wniosku, że szafir znajdował się na zaszczytnym miejscu blisko środka. Z uwagi na swą twardość, rzadkość i jasność, w dzisiejszych czasach za najbardziej wartościowy kamień szlachetny uważa się diament. W czasie skrupulatnego szlifowania uzyskuje się wiele geometrycznych płaszczyzn, poświęcając często znaczne części samego diamentu. W czasach gdy Izrael wychodził z Egiptu, prawdopodobnie nie istniała technologia umożliwiająca tak dokładne oszlifowanie diamentu, aby można było uzyskać brylant. Istniały jednak metody, aby w piękny sposób zaprezentować szafir w całej okazałości. Jasna gwiazda, która zdaje się poruszać wraz ze zmianą kierunku patrzenia, musiała pięknie wyglądać na ciemnoniebieskim tle.

Trudno jest określić, któremu z synów Jakuba odpowiadał szafir, ponieważ w zależności od listy, na piątym miejscu wymieniany jest inny syn. Opierając się na porządku urodzin opisanym w 1 Moj. 29 i 30 można dojść do wniosku, że był to Dan. Szafir jako piąty kamień w napierśniku może dobrze odpowiadać charakterystyce najbardziej niespokojnego z plemion Izraela. Jego historia na kartach Pisma Świętego jest burzliwa. Szafir jest piękny, ale pokolenie Dana na skutek niewierności utraciło swe dziedzictwo i nie pojawia się na liście dwunastu plemion w Obj. 7. Świadomość, że takie oszałami-

ające piękno mogło być dziedzictwem Dana, powinno być dla nas ostrzeżeniem przed arogancją, której przykładem była pierwsza upadła gwiazda poranna, Lucyfer.

Kamienie szlachetne na napierśniku były piękne. Była tam rubinowa czerwień usprawiedliwienia opartego na krwi Chrystusa, szafirowy błękit wierności, ametystowa , królewska purpura, szmaragdowa zieleń pokazująca obfitość życia i wiele innych.

Niech nasze serca radują się z tych ukrytych skarbów, pokazanych w pełnym świetle, wypolerowanych dla wykorzystania w służbie Ojca, wszystko inne uważające za nieistotne. Jeżeli nasze serca będą skupione na tych skarbach charakteru, wówczas nie przytłoczą nas rozczarowania i próby naszego doczesnego życia, choć mogą być one przyczyną chwilowego bólu i smutku. Szlachetne kamienie z napierśnika zachęcają nas do dążenia do czystości, dobroci, szlachetności i prawdy. Te cele godne są aspiracji duchowych Synów Bożych; to są nasze prawdziwe skarby. Radujmy się zatem tą wieczną chwałą.

Doctor Richard